

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 32. Responsum Ææ Sylvii ad easdem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

tificis respondere non admodum sollicitos comperisset, & ipse horum exempla, Sæcul. XV.
A.C. 1457.
suique animi jam aliunde ad hoc bellum parum propensi studia secutus est, & contra Mauros in Africa sua arma convertit.

§. XXXI.

Callisti defensio contra Germanorum querelas.

Cum interea summus Pontifex tanto, Æn. Sylv.
epist. 371.
quamvis vix non frustraneo studio, Turcarum progressus sistere conaretur, Germani contra optimum hunc Patrem nimia animi acerbitate querelas fundunt. I. Querebantur illi, se justo majoribus opprimi pecuniarum exactionibus, quæ sub prætensa eas in expeditionem sacram impendendi necessitate petebantur. II. Concordata circa Episcoporum, & Abbatum electiones, necnon circa beneficiorum reservationes violari aiebant. Pontifex Æneæ Sylvio, ut ad hæc querelas Friderico Imperatori responderet, negotium dedit, quod & ipse præstitit die trigesima prima Augusti datis ad eundem literis.

§. XXXII.

Responsum Æneæ Sylvii ad Germanorum querelas.

Igitur ad primum respondit Æneas hoc ferme modo: Summus Pontifex nihil
Ii s unquam

Sæcul. XV.

A.C. 1457.

unquam suo nomine exegit, nihilque petiit præter Annatas de beneficiis avito jure debitas: Si qui vero contra Turcas pecuniaria subsidia obtulerunt, eadem quidem non recusavit pro tanta Christianæ Religionis necessitate: interim tamen pecunias ejusmodi nec in suos usus convertit, nec in arca recondidit, minus vero in delitiis consumpsit, sed pro defensione fidei impendit, & pro oppressione perfidæ Turcarum gentis, quæ ad Christianum nomen penitus extinguendum semper intenta est. Pontifex innumeras & haud amplius ferendas indies cogitur subire expensas, cum nunc in Albaniam Scanderbego, nunc Legatis, & Oratoribus in diversas partes emissis, tandem vero tam his, quam illis per Græciam & Asiam laborantibus, ne destituti invasione Mahometis perirent, pecunias mittere compellatur. Post hæc prosequitur Sylvius: nequaquam inanes fuere hujusmodi sumptus: potest enim jure summus Pontifex in Domino gloriari, quod torpentibus, ac pœne dormientibus cunctis ferme Christianis Principibus, Turcarum superbissima cornua in Hungaria fregerit, magnaque illum & potentissimum exercitum, qui legem Christi funditus evertere moliebatur, prostraverit: Nunc quoque classis Pontificia Rhodum Cyprum, Mitylenen, aliasque Insulas tueretur, quæ

sine

sine tali præsidio quotidianis Turcicarum
navium incurfibus haud resistere potuis-
sent; id vero adhuc laudabilius est, quod
Legatus Pontificis sua prudentia & ar-
morum robore non solum has propugna-
verit Insulas, sed earum quoque incolas
quam plurimos antehac Mahometanæ
sectæ addictos Christo lucrifecerit: Nec
Albania ingruentes Barbarorum impetus
declinasset, nisi pecuniaria intervenissent
subsidiâ, quæ Pontifex Scanderbego sub-
miserat. In hos igitur usus, inquit Æ-
neas, Papa ingentem illam pecuniarum
vim, quæ hodiedum Germanorum quere-
lis ansam præbuere, convertit. Ergone
summum Pontificem decuisset permittere,
ut Christianorum sacra spurcissimi Tur-
carum pedes conculcare possent. Cum
vero Papa tot malis feliciter avertendis
impar sit, omnino oportuit, ut & ceteri
omnes concurrerent, & communis caus-
sæ defensionem suis quoque subsidiis
promoverent.

Sæcul. XV.
A.C. 1457.

Æn. Sylv.
ep. 371.

S. Antonin.
tit. 22. c. 14.
in fine.

Bosius tom.
2. lib. 7.

Præterea Germani concordata cir-
ca Episcoporum electiones violari que-
rebantur; ad alterum igitur hoc caput
Æneas sic respondit: summus Pontifex
vi Concordatorum omnes passim electio-
nes confirmare non tenetur, sed illas dun-
taxat, quæ Canonice fiunt: nullam au-
tem Canonicam unquam repudiavit, &
si qui rejecti fuerunt, id contigit, quia

li 4

nec

Sæcul. XV. nec canonica erat eorum electio, nec electi Ecclesiis, ad quas vocabantur, utiles.

A.C. 1457.

Quod vero reservationes ceterasque beneficiorum collationes attinet, haud notum est Pontifici, a se aliquid contra Concordata concessum esse. Quinimo quamvis liberrima sit Apostolicæ Sedis auctoritas, ex pacis tamen zelo, & nimia in Cæsarem, ejusque Nationem studio nunquam patietur, concordata quovis pacto in aliquibus violari. Et siquid vero ex iis, quæ a Sede Apostolica facta fuere, emendatu dignum esset, non deceret tamen Episcopos, aut alios quosvis mortales, ut in Sedem Apostolicam auctoritatem sibi vendicent, aut ejus mandata contemnant; id enim in perniciem Ecclesiasticæ Hierarchiæ, in offensionem mystici Corporis Christi, & animarum suarum ruinam cederet, hinc potius recurrere ad Sedem Apostolicam, eique sua onera proponere, ac remedium quærere deberent; nunquam enim pia Mater filiorum desiderio deerit, in iis, quæ ad salutem eorum pertinere censebit. Hæc ille.

§. XXXIII.

*Æneæ Sylvii scripta pro defensione
jurium Apostolicæ Sedis.*

Exstant adhuc aliæ plures epistolæ, tam ejusdem ipsius Pontificis, quam Æneæ